Boros Imre: Egy átalakuló világban

2015 november 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Lehetetlen lenne arra vállalkozni, hogy ennek a hatalmas változástömegnek minden részterületét szemügyre vegyük.

Érjük be azzal, hogy a ránk – a Kárpát-medencei magyarságra – a változástömegb?l leselked? veszélyeket és esélyeket latolgatjuk. Ezt is csak a történelmi tanulságok összefüggésrendszerében érdemes. Ennek azért is van létjogosultsága, mert ha a magyarság az elmúlt évszázadokban a változásokból nem tudta volna kisz?rni az igazán létveszélyt jelent? elemeket, és nem fedezi fel az adódó lehet?ségeket, aligha maradhatott volna fenn folyamatos államisága – szemben másokkal, akik ezt hosszabb-rövidebb id?re elvesztették. Aligha ?rizhette volna meg nemzeti identitását. Nem azt mondom, hogy eleink mindig a legjobbat hozták ki az adódó helyzetekb?l, de azt mindenképpen, hogy évszázadokig messze nem a legrosszabbat.

Történt mindez annak ellenére, hogy több esetben éppen nemzetünk állhatatossága és önfeláldozó kitartása lett a gátja más nemzetekre leselked? végveszélyeknek. Ezekért a szolidáris kitartásokért általában nem járt hála – éppen ellenkez?leg. A mongol sereget él? pajzsként felfogó magyar nemzettestet rövid félszáz év múlva „megszabadították” szakrális uralkodói házától, és az iszlám terjeszkedés feltartóztatásában létükben veszélyeztetett Habsburgok segítség helyett inkább a prédára, a régóta kiszemelt magyar királyi trónra vágytak. Az sem volt baj, ha csak egy darab jutott nekik bel?le. Kisunyiskodták, hogy végül az egész az ölükbe hulljon.

Lengyelország sem járt különbül. A Bécset 1683-ban a török ostromgy?r?b?l kiment? lengyelek röviddel kés?bb

ugyanazt kapták jutalmul, mint mi: szétdarabolt hazájuk egy falatja a Habsburg Birodalom része lett. (Ki érti ezt a fene nagy Habsburg-retrokultuszt ma is hazánkban? Hiszen még az els? világháborús bukásukat is csak a dualista állam egyik tagján, rajtunk, magyarokon verték le a gy?ztesek.) Az utóbbi két évszázadban bár már messze nem f?szerepl?ként, de mindig nagyban érintett bennünket a világ és kiváltképp Európa átalakulása.

A küzdelem rendre a kontinentális f?hatalom megszerzéséért folyt, és soha nem volt békés szándékú, mindig az agresszor azon szándékáról szólt, hogy a hatalmat katonai hódítással és a meghódítottak alávetésével oldja meg. Az utóbbi két évszázad két nagy hódítási kísérlete azonban nem vette figyelembe, hogy Európa egyre inkább nem a világ közepe, mint volt valaha, ezért mindkét hódítónak (Napóleon és Hitler) buknia kellett, mert végül a világgal, a világpiaccal találta szembe magát.

A világpiaci uralmat, kiterjedt gyarmatbirodalmat összehozó angolszász hatalmak – f?ként Anglia – nem engedték és nem is engedhették, hogy ezek a hódítások sikerrel járjanak, hiszen akkor elvesztették volna a dominanciájukat. Inkább szembevezették egymással a természett?l fogva egymásra utalt feleket, és ezzel gyengítették pozícióikat. A világpiaci szemlélet beles?ríthet? a britek „splendid isolation”, azaz az elegáns elkülönülés külpolitikai jelszavába. Mindig a gyengébbet kellett ehhez támogatni a kontinensen, hogy az er?egyensúly tartósan fennmaradjon. Hogyan lenne magyarázható másként az a szenzációs siker, amelyet a britek elértek, hogy az 1815-ben megalkotott Szent Szövetség (orosz, porosz és osztrák uralkodók kötötték) egyik tagját, Oroszországot még a török elleni krími háborúban (1853) katonailag támadták, s mégis, már jóval az els? világháború el?tt sikerült átédesgetni szövetségesei oldaláról, egyébként vesztére.

Angliának Napóleon veresége után volt egy évszázada, hogy bemutassa: Európa nem szabadulhat az angol világgazdasági diktátumtól és a font csáberejét?l. A fordulópontot az els? világháború hozta, de mindössze annyi történt, hogy a prímás szerepét az Egyesült Államok vette át, mégpedig türelemmel és fokozatosan, építkezve az els? világháborúban bezsebelt hatalmas profitjából. (Amerika csak 1917-ben lépett be a háborúba, addig csak pénzt kölcsönzött az antant tagjainak, amelyet persze kamatostól vissza szeretett volna kapni, de ezt veszélyben látta.)

Amerika és dollárdominanciája 1989-re jutott a csúcsra. (A múlt század harmincas éveiben a nemzetközi pénzforgalomnak még a hatvan százaléka volt fontban, ma nagyjából ez a dollár aránya, bár csökken?.) Egyetlen valódi katonai ellenlábasától is megszabadulva az Egyesült Államok a világ egyetlen szuperhatalma lett.

Mára kiderült, hogy éppen a dollár jelenti világhatalmi pozíciójának legnagyobb kihívását. A dollár ugyanis 1913 óta (ekkor alapították a Federal Reserve rendszert) nem az amerikaia-ké, nem is az amerikai államé, hanem magánpénz, kibocsátói id?nként nem kímélik az amerikai nemzeti érdeket sem. Mai világunkban az történik, amit az eurót is 2008 óta maga alá gy?r? arctalan magánpénz-kibocsátók diktálnak, és amit az amerikai adminisztráció jól vagy kevésbé jól végrehajt, és partnereire is, mint mi itt Európában, rá kíván kényszeríteni. Így például a TTIP kereskedelminek és beruházásinak titulált, de még Amerikában sem egyöntet? ujjongással fogadott diktátuma, vagy az értelmetlen háborúkban való társtettesi részvétel. Másrészt folyik a diktátumok ellen a küzdelem, amelynek f? vonulata régi és egyben új is, az európai együttm?ködés ezúttal békés kiterjesztése, ha lehet Ázsiáig, a dollár által még végleg nem eluralt, szintén önállóságát félt? régióira is.

Megingott szövetségesi h?ség és észérvek állnak egymással szemben. Ráadásul az sem tisztázott, hogy ki a szövetséges. Az Egyesült Államok vagy az arctalan magánpénz arctalan urai? Azért is van ez a félszeg magatartás Európa vezet? országaiban, f?ként a piacvezet? Németországban, mert az arctalan magánpénz utasításait a nagyon is arccal rendelkez? amerikai adminisztráció közvetíti.

A sehova sem vezet?, tehetetlen topogásra a migráció kezelésének elmulasztása a legfényesebb bizonyíték, valamint az, hogy Németország etalonjait támadják, a VW-t és a Deutsche Bankot, és újabban már a német focilegendát, Beckenbauert is. ?t éppen a foci-világbajnoksággal összefüggésben – korrupcióval. Legyen vigasz, hogy ez már az Egyesült Államokban sem tetszik mindenkinek. Már a kongresszusi tagok között is vannak olyanok, akik az arctalan pénz f?templomát vádolják; minden gazdasági bajok forrásának, a válságok gyártójának nevezi Sanders és Ron Paul szenátor. Igazán nem könny? a terep, és nem lenne baj, ha az el?z? évszázadnál eredményesebben mozognánk rajta. Mindenek el?tt a nemzeti érdek álljon, de nagyon vigyázzunk potenciális sorstársaink érdekeire is.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló